

každému spolupůsobení, které v adm. pořadu instančním nižší stoličce podle povahy věci a podle ustálené zvyklosti náleží. Předpis posledního odstavce § 132, dle něhož každý rekurs má býti podán u stolice první, tento pozitivní názor potvrzuje, neb i zde předpokládá povinnost první stolice předložiti rekurs a správní spisy stolici vyšší jako samozřejmý důsledek instančního poměru, takže zákonodárce ani neuvažoval potřebným, tuto povinnost zvlášť stanoviti.

Leč není to jen povaha instančního poměru, z níž lze povinnost nižší stolice k intimaci vyššího rozhodnutí odvozovati. V § 130 stav. řádu je výslovně ustanoveno, že předpisy tohoto řádu vykonává, pokud tento řád sám neobsahuje jiných ustanovení, obecní představenstvo v první stolici, kdežto vyšší stolici jest dle § 132 vyhrazeno pouze rozhodování o rekursech, tudíž jen vlastní činnost rozhodovací *stricto sensu*. Co v této rozhodovací činnosti není pojmově obsaženo, náleží tudíž na základě generelní normy § 130 stav. úřadu první stolice. Že však intimování rozhodnutí stranám nespadá do vlastní činnosti rozhodovací, o tom nemůže býti pochybnosti.

Z uvedeného plyne, že sporný příkaz nevymyká se z mezí povinností obecnímu úřadu jako úřadu stavebnímu první stolice náležejících, a jest tedy bezdůvodná výtká stížnosti, která v něm spatřuje příkaz zákonem nekrytý. Jedná-li se totiž o příkaz daný stav. úřadu na podkladě jeho instančního postavení, jsou liché veškeré námitky, čerpané ze zákonného vymezení dozorčího práva vyšších úřadů samosprávných nad obcemi, poněvadž sporný příkaz nebyl dán žal. úřadem obci z moci dozorčí, nýbrž byl jí dán jakožto stav. úřadu na základě instanční úřední moci vyšší stolici příslušející.

Č. 6755.

Samospráva obecní. — Administrativní řízení:
* Proti prohlášení, jímž zsp ve smyslu § 2 ob. zřiz. vznášejí námitky proti sloučení dvou obcí, jest zúčastněná obec oprávněna podati opravný prostředek k min. vnitra.

(Nález ze dne 27. září 1927 č. 18.048).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 333/20 adm.

V ě c: Městská obec Ů. (adv. Dr. Jos. Stark z Prahy) proti ministerstvu vnitra stran odmítnutí odvolání ve věci sloučení obcí jako nepřipustného.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Obecní zastupitelstva obce B. a města Ů. usnesla se na sloučení obou obcí v jednu místní obec a to zastupitelstvo B-ské ve schůzích konaných dne 28. ledna 1921, resp. 3. května 1921, zastupitelstvo Ů-cké pak ve schůzi ze 16. března 1921. Ve schůzi ze 14. prosince 1923 schválila osk v Ů. zamýšlené sloučení obou obcí. Odvolání z tohoto usnesení Emilem D. a spol. podané bylo rozhodnutím zsv-u v Praze z 28. srpna 1924 jako nepřipustné odmínuto. Podáním

z 11. prosince 1924 předložila osk v Ú. věc zsp-é v Praze k dalšímu opatření.

Výměrem z 19. října 1925 projevila zsp v Praze svoje mínění podle § 2 obec. zřiz. s tím, že nesouhlasí, aby bylo povoleno sloučení místních obcí B. a Ú. vzhledem k tomu, že pro toto sloučení obcí není závažných důvodů a značná část obyvatelstva obce B. projevila proti sloučení odpor. Odvolání městské obce Ú. podané z tohoto výměru a zdůrazňující prospěšnost zamýšleného sloučení, bylo nař. rozhodnutím odmítnuto jako nepřijatelné, ježto prohlášení zsp-é podle § 2 obec. zřiz. není rozhodnutím nebo opatřením, jemuž by podle § 1 zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. bylo lze odporovati v řádném pořadu instančním, nýbrž toliko projevem úřadu, že z ohledů veřejných proti žádanému sloučení jsou nebo nejsou námitky.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané nss uvážil:

Hledě k dané procesní situaci nebylo třeba zabývat se otázkou 1. zda by obec mohla uplatňovati porušení svých práv před tímto tribunálem, kdyby žádané sloučení příslušnými úřady bylo bývalo odepřeno a 2. zda povolení udělené ve smyslu § 2 ob. zř. bylo by v adm. pořadu instančním v zásadě legitimovanou stranou nařikatelno; neboť předmětem sporu jest toliko st-lkou tvrzené, nař. rozhodnutím však popřené procesní právo obce, nastoupiti rekusem proti námitkám vzneseným zsp-ou proti požadovanému sloučení obcí.

Maje zodpověděti tuto spornou otázku, uvážil nss, že vznesení námitek zsp-ou zcela vylučuje další projednávání návrhu na sloučení obcí, takže k případnému úhrnnému aktu státních a autonomních úřadů, jímž sloučení se povoluje, vůbec nemůže dojiti. Žádosti obcí za sloučení dostává se věcného vyřízení již výrokem zsp-é, jímž tato proti sloučení vznesla námitky. Výrok tento rovná se ve svém výsledku zamítnutí žádosti obcí za sloučení. Výrok takového obsahu dotýká se však, byť snad ne subj. práva, tož aspoň zájmů zúčastněných obcí na zamýšleném, zákonem v zásadě připuštěném sloučení a působí proti obcím jako rozhodnutí o jejich návrhu na sloučení. Jest proto způsobitým předmětem instančního opravného prostředku. Ježto pak další instanční postup pozitivním předpisem vyloučen není a ježto, kde zákon výslovně pořad stolic neomezuje, sluší pokládati za vůli zákona, že straně přísluší právo odvolati se vždy až k oné instanci, která podle zákonné organizace úřadů a podle jejich hierarchického pořadí má vůči prvé stoličce rozhodovací postavení instance jí nejvyšší nadřízené, nelze naléztí důvodu, ze kterého by bylo možno právo rekursu k min. vnitra zásadně odpírati.

Nař. rozhodnutí, založené na opačném právním názoru, odporuje tudíž zákonu.

Č. 6756.

Četnictvo (Slovensko): Býv. uher. četnický příslušník, který po převratu odešel ze Slov. na území maďarské a tam byl pensionován, nemá vůči čsl. státu nároku na pensi.

(Nález ze dne 27. září 1927 č. 19.612).